

Коли мине сто літ

Рабіндранат Тагор

Коли мине сто літ од нинішніх часів,
Хто будеш ти, читальнику уважний
Моїх віршованих рядків,
Коли мине сто літ од нинішніх часів?

Бодай одну малу частину
Відради ранків цих,
І цвіт сьогоднішній, і співанку пташину,
І крові зашумілий біг
Чи я тобі зумію передати,
Щоб ти відчути їх долів,
Коли мине сто літ од нинішніх часів?

Зведись і двері відчини на південь,
І задивись у вранішню блакить,
І, мріями глибокими сповившись,
Подумай так в цю мить:
Одного разу років сто назад
Зійшов з небес, пройнявши серце світу.
Великий трепет, мов солодкий чад.
На крилах несучи пергу і запах цвіту,
П'яний, весінній, вільний од завад
Південний вітер налетів раптово
І землю вбрав у барви пишних шат.
До тебе за сто літ
Прийшов поет у світ.
І він слова примусив розвиватись,
Неначе квіти, сповнені принад.
Одного разу років сто назад.

Коли мине сто літ од нинішніх часів,
Хто буде той поет, що у твоєму домі
Почне свій спів?
В його пісні я хочу щедро влити
Весни сьогоднішньої вранішні привіти,-
Нехай звучить у дні твої весінні
Весни моєї радісний мотив,-

Він буде в трепеті сердець, в джмеля новім бринінні,
Він буде в шелесті лісів,
Коли мине сто літ од нинішніх часів.

1895

Перекладач: М. Бажан